

[Flygaard]

er rejst fra venstres side, var de fleste af os vel tilbøjelige til at tro, at nu ville spørgsmålet ikke komme op med det første. Derfor kan man godt blive noget overrasket, når der foreligger et forslag som det foreliggende til folketingsbeslutning.

Vi kan i øvrigt ikke se, at forslaget indeholder ret mange reelle forslag om ændringer. På de fem områder, der er opregnet i forslaget til folketingsbeslutning, er der et forslag om, at 85 pct. af person- og familieretssagerne skal behandles af et forvaltningskontor. Ja, hvis man ikke vil kalde det et amtskontor eller en amtstue, kan man jo kalde det noget andet, men realitetsændringen har vi faktisk meget svært ved at se.

Det er blevet nævnt af tidligere ordførere, at tilsynet med primærkommunerne er under nedtrapning eller i hvert fald vil vise en faldende tendens.

For så vidt angår det under pkt. 3 og 4 nævnte finder vi ikke nogen anledning til at ændre, og vi har svært ved at se, at de ændringer, der foreslås, giver en bedre løsning end den, vi har i dag.

Det skal også generelt siges, at man ikke skal gennemføre en ændring for ændringens egen skyld; den skal tjene et reelt formål. Hvis det har vist sig, at en ordning har fungeret tilfredsstillende, skal man være meget forsigtig med at ændre på en sådan ordning.

Jeg vil gerne slutte med at give udtryk for, at når vi har haft megen diskussion om dette spørgsmål flere gange, hænger det nok sammen med, at man ikke i den offentlige debat klart har fået præciseret, at amtmanden har haft to funktioner: dels en funktion i relation til det kommunale selvstyre, som nu er udskilt fra amtmanden, dels statsamtmandsfunktionen. Hvis det var blevet trukket stærkere op på et tidligere tidspunkt, tror jeg ikke, vi havde fået debatten; så tror jeg, der havde været ro om spørgsmålet.

Jeg vil også gerne gøre opmærksom på, at jeg synes, ministeren – lad mig sige det på den måde – har udtrykt sig endnu klarere og endnu mere tilfredsstillende i dag end sidste gang, og jeg tror, at der, med de bemærkninger vi har fået fra ministerens side, er skabt en virkelig god baggrund for, at debatten nu kan stoppe, for det er vel ikke bare et spørgsmål om en lønramme eller en fjerbusk fra eller til.

Nathalie Lind (V):

Jeg kan nok ikke takke ordførerne for meget andet, end at de har taget ordet, således at vi i hvert fald har fået en debat i gang. Men jeg må måske begynde med helt principielt at sige, at når vi har ønsket dette taget op, skyldes det det ønske, som jeg begrundede meget klart, da vi havde redegørelsen den 13. maj her i tinget – og her er vi fuldt ud på linje med Amtsrådsforeningen og Amtsrådsforeningens formand – at vi føler det afgørende, at man i den fremtidige vurdering af, hvordan man skal behandle opgaverne, og hvilke opgaver der skal lægges ud og til hvem, fastholder den enhedslinje, som jeg har gengivet i bemærkningerne til forslaget, nemlig at vi må arbejde med ét sæt myndigheder på lokalplan, ét sæt myndigheder på regionalplan og så den centrale administration. Det er baggrunden for det hele.

Nu var ministeren lidt kritisk i begyndelsen og mente slet ikke, at det, vi kom med her, havde relation til kommunalreformen. Jo, det har det i høj grad, og jeg vil her gerne henvise til ministerens egne ord, da vi diskuterede dette i maj måned. Da sagde ministeren, at der også var andre opgaver, man kunne lægge ud, især inden for justits- og indenrigsministeriets område – det kvitterede jeg for og sagde, at det var da helt i orden – og at det heller ikke kunne udelukkes, at der også var andre ministerier, der måtte være interesseret i at lægge opgaver ud til regionale statsmyndigheder.

Det er det, der for venstre og for mig som venstres ordfører er det afgørende i denne sag. Hvis man har den opfattelse, som vi har, at det bærende led i administrationen, bortset fra disse opgaver af rent statslig karakter med hovedvægten lagt på person- og familieretlige opgaver, er amtskommunen, så kan vi ikke gøre andet end at fremsætte et forslag som dette. Jeg vil skænke ministeren den jævnførelse mellem den folkelige opfattelse og amtmandens fjerbusk. Denne følelsesbetonede opfattelse deler jeg slet ikke. Lad mig gentage, at det, der altså er afgørende for mig – og det er de samme toner, som ministeren hører også fra Amtsrådsforeningens side, og så kan man sige, det er et begrænset antal amter, vi har, men der er dog en del mennesker i dette arbejde, i det praktiske, og vi ved jo, hvilken frygt der var, før man i